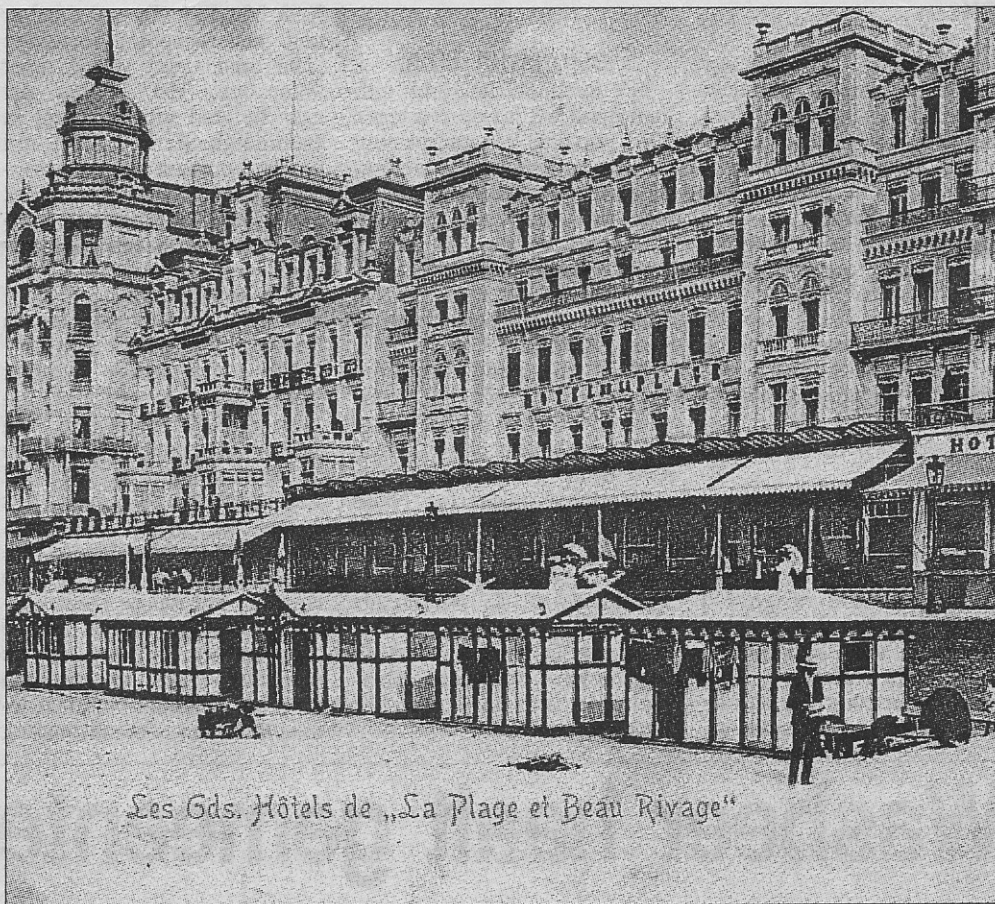

Het succes van de terrassen

De huidige generatie vindt het heel normaal dat ieder jaar weer, vanaf Pasen, de gezellige terrassen op de zeedijk en in het stadscentrum verschijnen. Tegenwoordig kan je maar weinig cafés, tea-rooms of restaurants inbeelden zonder terras. Doch dit is beslist niet altijd zo geweest.

Begin deze eeuw deden een paar caféhouders schuchtere pogingen om op het trottoir voor hun zaak een tafeltje met enkele stoelen buiten te plaatsen. Tussen de twee wereldoorlogen trof men terrasjes aan voor de zogenaamde volkscafés, ondermeer op het Wapenplein, in de Langestraat, de Christinastraat, aan de Visserskaai en in de omgeving van het station. Een van de drukste terrassen in de binnenstad was zeker dat van de BierCo aan de Alfons Pieterslaan.

Op de Zeedijk waren terrassen veeleer schaars. Geen en-

Wel zonnestores maar géén terrassen op de Oostendse zeedijk. Een beeld van voor 1914.

kele exploitant van een groot hotel zou het in zijn hoofd halen om voor zijn zaak een terras te plaatsen. Dit zou de —vaak hautaine— badgasten

alleen maar storen. De hotelhouders aan Petit Nice waren de eersten die met deze visie braken en op een gegeven zomer toch enkele tafels en stoelen buiten neerzetten.

Bang van de zon

De 'afkeer' voor terrassen had natuurlijk alles te maken met het feit dat het nog geen mode was om licht gekleed op een terrasje te genieten van de zon. In de eerste decennia van onze eeuw lieten de chique gasten zich veeleer afschermen van de zon. In de betere restaurants werden de zonnestores, bij felle zonneschijn, gedeeltelijk neergelaten om de gasten bij het raam tegen de hitte te beschermen.

Met de jaren wijzigde zich evenwel de houding tegenover de zon. Omstreeks de jaren '40 doken er her en der in de stad en op de dijk terrassen op. Alleen op de dijk tussen de Parijsstraat en het Kursaal kwam de terrasmode maar traag op gang. De meeste 'établissements' daar sloten doorgaans al in de vooravond hun deuren en daardoor spraken de Oostendenaars algauw van het „zwarte gat” op de dijk.

Momenteel beperkt dit zwarte gat zich nog enkel tot het Kursaal zelf en eigenlijk hebben de horeca-exploitanten van de dijk daar zelf schuld aan want in de vijftiger jaren hebben ze zich steeds tegen een tea-room met groot terras in het Kursaal verzet omdat ze meenden dat dit al te

veel concurrentie zou betekenen.

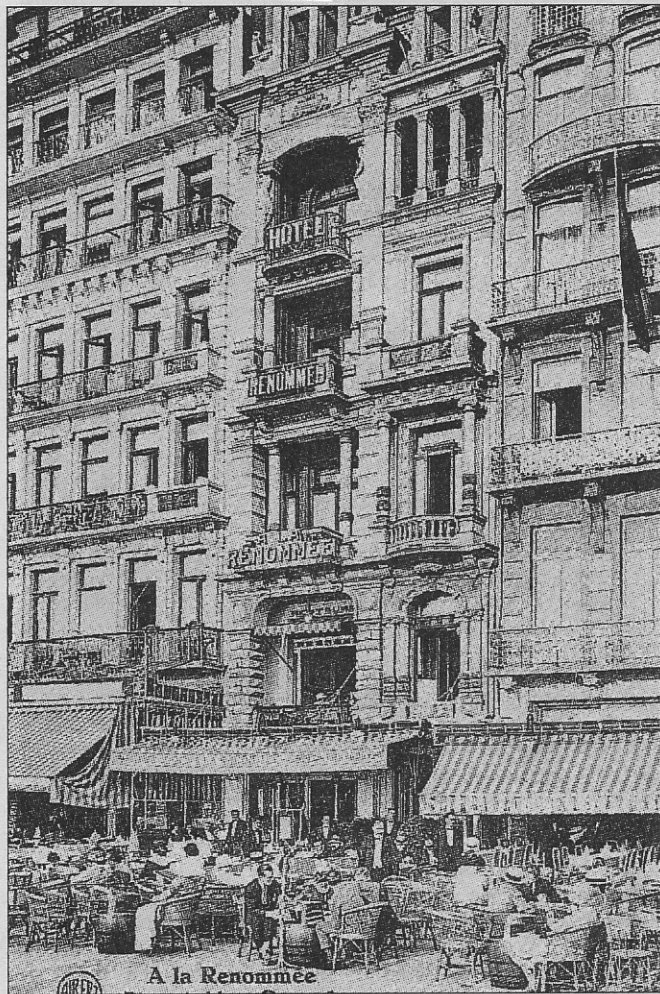
Ontspannings-toerisme

Eigenlijk kan men aan de Oostendse terrassen zien of het seizoen goed is of niet. Het zijn een soort barometers : volle terrassen zijn staan voor een goede zomer, terwijl ook het omgekeerde waar is.

Al jaren zijn de Britten fervente aanhangers van onze terrassen. Voor een Engelse toerist die niet een keer een 'terrasje heeft kunnen doen' is zijn vakantie aan zee mislukt. Begrijpelijk dat wel, want in Groot-Brittannië zijn er maar erg weinig terrassen en bovendien sluiten de pubs daar al om 18 uur. Bij erg mooi weer is het bij ons dan weer geen uitzondering dat de terrassen tot 1 à 2 uur 's nachts bevolkt zijn. En naarmate de uren verstrijken, worden de verhalen op die terrassen doorgaans alsmaar luider en platter van inhoud. In het Oostends zegt men wel eens : „Het was zo warm dat ze heel de nacht op het terras hebben zitten vuilemuulen.”

Zoals we al zeiden, zijn de terrassen hier niet meer weg te denken. Ze zijn een pijler in het hedendaagse ontspanningstoerisme geworden. Parijs, Brussel, Brugge of Oostende zonder terrassen zouden niet half zo charmant zijn als nu.

(Omer Vilain)

In 1930 doken de eerste zeedijkterrassen op : met veel succes, zo te zien.